

ΚΩΣΤΑΣ ΣΤΕΡΓΙΟΠΟΥΛΟΣ:
ΣΤΟ ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ ΤΩΝ ΤΕΧΝΟΤΡΟΠΙΩΝ,
ΕΝΑΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ*

Ευριπίδης Γαραντούδης

Ανάμεσα στα σύντομα ποιήματα της συνθετικής ενότητας «Αναβροσβήνοντας το φως», στη συλλογή του Κώστα Στεργιόπουλου, *Αλλαγή φωτισμού* (1984), ξεχωρίζω ένα ποίημα, το υπ' αριθμόν 9, την αξία του οποίου πιστεύω ότι επικυρώνει η βαθιά προσωπική ειλικρίνεια:

Τι σχέση έχω εγώ μ' αυτό το πρόσωπο,
που με κοιτάζει επίσημα κι επιτιμητικά.
Κάπου το ξέρω, βέβαια,
ή μάλλον κάπου το ήξερα.
Συγκατοικούσαμε κάποτε
μπορεί και να συγκατοικούμε
– θύματα συνωνυμίας και πλαστοπροσωπίας.
Τι σχέση έχω εγώ μ' αυτό το πρόσωπο στον καθρέφτη,
τι σχέση έχω εγώ με τον καθηγητή!

Σε μια περίπτωση, όπως η αποψινή, καθώς τιμούμε και τον ποιητή και τον καθηγητή (φιλόλογο-νεοελληνιστή) Στεργιόπουλο, όλες και όλοι αντιλαμβανόμαστε ότι το ευρύτερο ενδιαφέρον του ποιήματος που σας διάβασα έγκειται στο γεγονός ότι θίγει το βαθύτερο δίλημμα ή την επιμελώς συγκαλυμμένη διπλοπροσωπία την οποία βιώνουν οι περισσότεροι ίσως ποιητές που, παράλληλα με την ποιητική δράση τους, ασκούν πνευματικής φύσεως επαγγέλματα, όπως αυτό του φιλόλογου-καθηγητή. Στο ποίημα το ερώτημα του ποιητικού υποκειμένου εις εαυτόν: «Ποια άραγε σχέση έχει με τον καθηγητή;» είναι φανερό ότι υπαγορεύεται από την ανάγκη να διαφυλαχθεί η αυθεντικότητα του ποιητή, που πιθανόν υπονομεύεται από τη συμβατικότητα του καθηγητικού ρόλου.²

Επικεντρώνοντας την προσοχή μου στην ιχνηλασία της αυθεντικότητας του ποιητή Στεργιόπουλου, παρατηρώ, πάντως, ότι το ποιητικό έργο του συ-

* Επεξεργασμένη και εμπλουτισμένη μορφή του κειμένου που διάβασα κατά την τελετή αναγόρευση του Κώστα Στεργιόπουλου σε επίτιμο διδάκτορα του Τμήματος Φιλολογίας του Πανεπιστημίου Αθηνών στις 19 Δεκεμβρίου 2004. Διατήρησα, ωστόσο, τον προφορικό χαρακτήρα του αρχικού κειμένου.